

Sygn. akt II AKa 29/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Alina Miłosz-Kloczkowska

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SA Marcin Kokoszczyński

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w G. K. N.

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2022 r.

sprawy wnioskodawcy

I. J.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 26 listopada 2021 r., sygn. akt **III Ko 166/21**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 29/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 26 listopada 2021r. w sprawie III Ko 166/21

0.1.1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy

0.1.1.3. Granice zaskarżenia**0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.2.1. Ustalenie faktów

0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		I. J.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Wnioskodawca	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	I. J.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego			

0.1.2.2. Ocena dowodów

0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż zgromadzony materiał dowodowy oraz ustalony stan faktyczny nie daje podstaw do uznania, iż A. J. będąc żołnierzem AK został pozbawiony wolności i umieszczony w obozach w K. i B. przez NKWD i tym samym zdaniem Sądu nie spełnia warunków do zasądzenia należnego zadośćuczynienia z art. 8 ust. 2a o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2018, poz. 2099) — zwana dalej: „ustawa lutowa”, podczas gdy wnioskodawca skutecznie wykazał, iż jego ojciec poprzez przebywanie w ww. obozach był represjonowany przez radzieckie organy, a stosowane wobec niego represje przez NKWD wiązały się z podjętą przez wnioskodawcę działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, skutkiem czego został on pozbawiony wolności w obozach w K. i B.,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

2) obraza przepisu prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.:

a) art. 7 k.p.k. polegająca na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności naruszenia zasad logicznego wnioskowania i zasad wynikających z doświadczenia życiowego, poprzez błędną ocenę zeznań wnioskodawców poprzez przyjęcie, iż wprost nie wynika z nich, że represje stosowane przez NKWD, a w konsekwencji przebywanie pokrzywdzonego w obozach w K. i B., nie miały charakteru represji ze strony radzieckich organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości związanych z działalnością niepodległościową pokrzywdzonego, podczas gdy, z zeznań wnioskodawców I. J. i J. J. wynika, że A. J. prowadził działalność niepodległościową, w następstwie której pokrzywdzony był umieszczony w obozach w K. i B.,

b) art. 7, art. 410 i art. 424 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia jedynie na części przeprowadzonych dowodów,

przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób całkowicie dowolny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie wskazanie w uzasadnieniu orzeczenia przekonujących i logicznie uzasadnionych przyczyn dla których Sąd nie wziął pod uwagę i nie ocenił właściwie listy repatriantów, która potwierdza fakt, iż pokrzywdzony na skutek działań w AK, został umieszczony w obozach pracy, pomimo, iż to wnioskodawca, który najbardziej znał ojca i posiadał największą wiedzę na temat jego życia i losów, wskazał na ww. okoliczności, co w konsekwencji doprowadziło do tego że Sąd nie odniósł się do całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

c) art. 410 w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na uchybieniu obowiązkowi zbadania i wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy niezbędnych do jej rozstrzygnięcia, poprzez nieodniesienie się do realiów historycznych tamtego okresu, tj. działalności AK na (...) i represji jakim w latach 1944-1945 byli poddawani członkowie AK oraz ludność narodowości polskiej, w związku ze współpracą z ruchem partyzanckim działającym na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

3) obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 2a w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie skutkujące uznaniem, że brak jest podstaw do zasądzenia dochodzonej we wniosku kwoty zadośćuczynienia w wysokości 2.659.078,12 zł tytułu

	<p>krzywdy doznanej przez A. J., podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny zatrzymania, okoliczności pozbawienia go wolności, okres izolacji, warunki przebywania w obozach NKWD w K. i B., gdzie doznał szeregu cierpień psychicznych i fizycznych — przemawiają za zasadzeniem przedmiotowej kwoty zadośćuczynienia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Ad. 2 . W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny odniesie się do zarzutów związanych z gromadzeniem i oceną dowodów, gdyż ustalenia faktyczne czynione są po przeprowadzeniu dowodów i ich ocenie przez sąd orzekający. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zatem winien być podniesiony po zarzutach o charakterze procesowym.</p> <p>W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że rozważania skarżącej pozostają bez związku z realiami rozpoznawanej sprawy, w szczególności przedstawiona argumentacja nie przystaje do zeznań wnioskodawców.</p> <p>Podkreślenia również wymaga, że w postępowaniu opartym o ustawę z 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: ustawa lutowa) musi dojść do wykazania (a nie jedynie uprawdopodobnienia), że stosowane represje (przez określone ustawą organy i w określonym przez ustawę czasie) miały związek z działalnością represjonowanego na rzecz niepodległego bytu Państwa</p>		

Polskiego lub z powodu takiej działalności (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu z wyroku z 10 października 2018r. w sprawie II AKa 325/18). Sąd Najwyższy w uchwale z 29 marca 2006r. w sprawie I KZP 1/06, wskazał, że „(...) nie można podzielić stanowiska, że należy rozszerzająco interpretować zachowania mogące być uznane za działalność niepodległościową. Przeciwnie, musi ona odnosić się wprost do walki o niepodległy byt i nie może być domniemana.” Pogląd ten w pełni podziela Sąd Apelacyjny rozpoznający omawianą apelację. Ciężar udowodnienia spoczywa tu, zgodnie z treścią art.6 kc, na osobie, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne, a zatem na wnioskodawcy. Jednocześnie wskazać należy, że w tego rodzaju sprawach nie ma zastosowania art.5 § 2 kpk, czyli „w razie wątpliwości na korzyść wnioskodawcy”, są to bowiem dwie wykluczające się zasady procesowe (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w aktualnym również w odniesieniu do ustawy lutowej wyroku z 7 września 2018r. w sprawie II AKa 200/18).

Ad. 2a), b) Wbrew twierdzeniom skarżącej (str.7-8 apelacji) Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom wnioskodawców (str.2 uzasadnienia wyroku). Rzecz jednak w tym, że z zeznań tych (czego zdaje się nie zauważać skarżąca) absolutnie nie wynika aby ich ojciec – A. J. prowadził działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w rozumieniu ustawy lutowej, co miałoby być powodem jego represjonowania. Swojej tezy o istnieniu takiej treści zeznań skarżąca nie podpira jakimkolwiek zeznaniem wnioskodawców. Tymczasem lektura ich depozycji przeczy wprost

tej tezie. Wnioskodawca J. J. zeznał, że nie wie czy ojciec należał do AK, nigdy o tym nie mówił, nie mówił również dlaczego został uwięziony i wywieziony do obozu pracy (k.62v akt sprawy) Wnioskodawca I. J. natomiast zeznał, że jedynie pamięta rozmowy starszych osób ale nawet nie wskazał na jaki temat (k.62v akt sprawy). Zatem zarzut dowolnej oceny zeznań wnioskodawców uznać należy za całkowicie chybiony. Nie ma również racji apelująca twierdząc, że Sąd I instancji nie wziął pod uwagę list repatriantów umieszczonych w obozach pracy; stanowi to bowiem element ustalonego przez ten sąd stanu faktycznego (str.1-2 uzasadnienia wyroku). Chybiony jest również zarzut niewłaściwej oceny tego dowodu. Sąd dokonał swobodnej oceny tego dowodu (podobnie jak innych przeprowadzonych w sprawie) a tok rozumowania przedstawił w sposób jasny, zgodny z zasadami logicznego rozumowania i w pełni przekonujący (str.6-7 uzasadnienia wyroku).

Wobec powyższego całkowicie bezprzedmiotowe są rozważania skarżącej poczynione na bazie wskazanych publikacji (str.5-6 apelacji). Za dowolne uznać należy twierdzenie apelującej, że „wszystkie grupy Polaków, jakie przybyły do B., były zaangażowane w działalność konspiracyjną polskiego państwa podziemnego”. Jak już wyżej wskazano, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że represje stosowane wobec A. J. były skutkiem jego działalności narodowoniepodległościowej. Z dokumentów przedłożonych przez samych wnioskodawców wynika, że ich ojciec został umieszczony na liście osób podejrzanych

(podkreślenie SA) o przynależność do „kontrewolucyjnej powstańczej polskiej nacjonalistycznej organizacji” a następnie umieszczony w obozach pracy. Żadną miarą jednak nie jest to jednoznaczne z udowodnieniem, że A. J. prowadził działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego o jakiej mowa w ustawie lutowej. Podkreślenia w tym miejscu wymaga po raz kolejny, że na wnioskodawcach ciąży obowiązek wykazania, że zachodzą podstawy do zastosowania przepisów tej ustawy a wskazane na liście „podejrzenie” nie jest udowodnieniem tej okoliczności.

Ad. 2c) Skoro wnioskodawcy nie zdołali wykazać, że represjonowanie ich ojca miało związek z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, całkowicie bezzasadny jest zarzut skarżącej nieodniesienia się do realiów historycznych tamtego okresu, w szczególności działalności AK na (...) i represji jakim poddawani byli członkowie tej organizacji w latach 1944-1945. Kwestie te bowiem nie przystają do realiów rozpoznawanej sprawy. Bezprzedmiotowym jest również odnośnienie się do warunków w jakich przebywali osadzeni w obozach pracy, co miałoby znaczenie przy określaniu wysokości należnego odszkodowania czy zadośćuczynienia, skoro brak jest podstaw prawnych do uznania wniosku co do zasady za słuszny. Za całkowicie dowolne, bowiem nieudowodnione uznać należy dywagacje skarżącej co do tego, że A. J. był partyzantem, że był długotrwale przesłuchiwany oraz katowany przez NKWD aby zdobyć przez nich informacje o dalszych personaliach

partyzantów (str.6 apelacji). Brak jakiegokolwiek odniesienia do realiów rozpoznawanej sprawy i oparcia w dowodach przeprowadzonych w sprawie, w szczególności w postaci zeznań wnioskodawców pozwala na przypuszczenie, że ta część uzasadnienia wywiedzionego środka odwoławczego nie dotyczy sprawy będącej przedmiotem apelacji. Nie sposób bowiem – w ocenie Sądu Apelacyjnego – czym innym tłumaczyć takiego rozdziwku między realiami sprawy a uzasadnieniem apelacji sporządzonej przez podmiot fachowy jakim jest radca prawny. W tożsamy sposób Sąd II instancji ocenia dywagacje skarżącej związane z niszczeniem dokumentów i rozbiciem oddziałów partyzanckich przez NKWD (str.7 apelacji).

Jak już wyżej wskazano, pełną aprobatę Sądu odwoławczego zyskała dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów w postaci zeznań wnioskodawców oraz wywiedziony z niej wniosek o braku podstaw do uznania, że zostało udowodnione, iż A. J. prowadził działalność o jakiej mowa w ustawie lutowej.

Sąd Apelacyjny nie aprobuje tym samym twierdzenia skarżącej (str.7 apelacji), że zgromadzone w sprawie dowody potwierdziły, że ojciec wnioskodawców prowadził działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, co było powodem stosowania wobec niego represji. W szczególności potwierdzenia takiej działalności nie może stanowić zacytowany na str.8 apelacji fragment zeznań I. J.. To bowiem, że „starsi się zbierali i byli jakiej rozmowy i coś się gdzieś

posłyszalo” żadną miarą nie może stanowić dowodu na działalność narodowoniepodległościową A. J.. Pobodnie skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwołanie się do zeznań I. J. co do tego gdzie i w jakich warunkach był osadzony jego ojciec. Depozycje te bowiem również żadną miarą nie stanowią dowodu na jego działalność narodowoniepodległościową.

Nie ma zatem racji skarżąca twierdząc, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art.7 kpk, art. 410 kpk i art.424 kpk. Sąd ten bowiem ocenił w sposób swobodny całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ustalenia faktyczne poczynił na podstawie dowodów uznanych za wiarygodne a tok swojego rozumowania przedstawił przekonująco w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Należy całkowicie przyznać rację Sądowi I instancji, że wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie nie wykazali aby represje jakim był poddany ich ojciec miały związek z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w rozumieniu ustawy lutowej. Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, działalności tej nie można domniemywać, musi ona być udowodniona a ciężar dowodu spoczywa na wnioskodawcach. Specyficzny charakter postępowania opartego o ustawę lutową powoduje, że nie sposób za zasadny uznać zarzutu niezwrócenia się do Archiwum (...)w M. o dokumenty zawierające informacje o losach Polaków więzionych lub w inny sposób represjonowanych w obozach radzieckich. Do uznania bowiem podstaw do zasądzenia należności w oparciu o ustawę lutową nie wystarczy jedynie

ustalenie, że doszło do stosowania represji (co w przedmiotowej sprawie jest bezsporne). Jak już wcześniej wielokrotnie wskazano, musi również zostać wykazane, że były one skutkiem określonej, wskazanej w ustawie lutowej działalności represjonowanego (czego wnioskodawcy nie zdołali wykazać). Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje kwestionowany przez skarżącą tok rozumowania Sądu I instancji, że sam fakt uwięzienia A. J. w radzieckich obozach pracy nie jest jednoznaczny z udowodnieniem jego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w rozumieniu ustawy lutowej. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że nie tylko członkowie Armii Krajowej byli represjonowani w obozach pracy (sama lista, na której jest wymieniony A. J. dotyczy osób podejrzanych o przynależność do „kontrrewolucyjnej powstańczej polskiej nacjonalistycznej organizacji”. Nadto, co wymaga również podkreślenia, sama przynależność do określonej organizacji nie implikuje jeszcze uznania, że określona osoba prowadziła działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, co skutkowało jej represjonowaniem, nie ma również wymogu działania w ramach takiej organizacji (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 8 listopada 2017r. w sprawie III KK 110/17). Analizując treść uzasadnienia wywiezionej apelacji nie sposób oprzeć się wrażeniu, że sama skarżąca nie potrafi wskazać jednoznacznie czy – w jej ocenie – A. J. był członkiem Armii Krajowej (argumenty związane ze stanowiskiem, że członkowie tej organizacji przebywali w obozach pracy, w których represjonowany

był również A. J. oraz wprost twierdzenie, że wstąpił on do AK – str.9 apelacji), czy też był on partyzantem wspierającym oddziały AK (str.9-10 apelacji). Wątpliwość ta pozostaje jednak bez wpływu na treść orzeczenia, skoro nie zostało udowodnione aby A. J. podejmował działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w rozumieniu ustawy lutowej.

Całkowicie oderwane od realiów rozpoznawanej sprawy są również dywagacje skarżącej dotyczące manipulowania treścią dokumentów przez ówczesne władze komunistyczne poprzez dostosowywanie faktów do swoich potrzeb (str.10 apelacji). Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw (nie przedstawia ich również sama skarżąca) do uznania, że doszło do sfalszowania jakichkolwiek dokumentów, które mogłyby wykazać, że istnieją podstawy do zasądzenia dochodzonego w przedmiotowej sprawie roszczenia. Podobnie należy ocenić sugestie skarżącej, że doszło do tworzenia dokumentów bez odniesienia do faktów (skarżąca również ich nie wskazuje), co stworzyło mylne wyobrażenie o działalności represjonowanego.

Argumentacja przedstawiona przez apelującą daje podstawy do uznania, że mylnie pojmuje ona charakter postępowania w przedmiotowej sprawie, w szczególności okoliczności jakie muszą zostać wykazane dla uznania zasadności roszczenia oraz rozkład ciężaru dowodu w sprawach o roszczenia oparte i ustawę lutową.

Ad. 1). Wobec bezzasadności zarzutów związanych z

gromadzeniem i oceną dowodów, za chybiony uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Prawidłowo bowiem zgromadzony i oceniony w sposób swobodny materiał dowodowy w sprawie nie dał podstaw do ustalenia, że represje jakim został poddany ojciec wnioskodawców miały związek z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w rozumieniu ustawy lutowej.

Ad. 3) Zarzut ten jest w realiach rozpoznawanej sprawy z gruntu chybiony. Podkreślenia bowiem wymaga, że zarzut obraży prawa materialnego w zakresie kluczowym dla rozstrzygnięcia sprawy może zostać uznany za trafny, jeżeli skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd orzekający. Tymczasem skarżąca ustalenia owe (tj. brak udowodnienia prowadzenia przez A. J. działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego) kwestionuje. Skoro Sąd Okręgowy uznał, że wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia co do zasady nie jest trafny, oczywistym jest, że nie zasądził tych należności w jakiegokolwiek wysokości. Brak jest zatem podstaw do uznania, że zarzut niezasądzenia żądanej kwoty jest zasadny.

Wnioski

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa

zasadne
częściowo zasadne
niezasadne

procesowego za II instancję według przedłożonego przez pełnomocnika spisu kosztów, a w przypadku jego niezłożenia według norm przepisanych.		
Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.		
<p>Ad.1. Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.</p> <p>Ad.2. Nieskuteczność apelacji w jakiegokolwiek części. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, które w pełni podziela Sąd Apelacyjny orzekający w przedmiotowej sprawie, zasądzenie tych kosztów znajduje uzasadnienie jedynie w wypadku uznania wniosku za zasadny, choćby w części (wyroki: Sądu Najwyższego z 13.07.2015r. w sprawie WA 7/15; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 17.03.2010r. w sprawie II AKa 85/10; Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 18.05.2008r. w sprawie II AKa 78/08). Przez wzgląd na treść art.458 kpk, zasada ta ma również zastosowanie w postępowaniu odwoławczym.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1.Zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych, brak przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk.	
0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.1.1.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1.Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na mocy art.13 ustawy z 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.

7. **PODPISY**

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA W SPRAWIE II AKa 29/22

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zasadność wniosku o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana